

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2019 r. wydaną na podstawie art. 47 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, oraz art. 88 ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku 25.11.2019 odmówił K. C. prawa do emerytury, ponieważ nie rozwiązała stosunku pracy, do dnia 31 grudnia 2008 r. nie udowodniła 30 letniego okresu składkowego i nieskładkowego, do dnia 31 grudnia 2008 r. nie udowodniła wymaganych 20 lat pracy w szkolnictwie specjalnym , a tylko ogółem staż 27 lat 5 miesięcy i 10 dni w tym pracy nauczyciela 21 lat 1 miesiąc i 9 dni w tym w szkolnictwie specjalnym 14 lat 2 miesiące i 17 dni. Do stażu pracy w szkolnictwie w charakterze dydaktyczno – wychowawczym ZUS uwzględnił okres zatrudnienia od 2 września 1985 do 30 kwietnia 1991 oraz od 8 czerwca 1991 do 31 sierpnia 1992 r. w Ośrodku (...) dla (...) przy Ośrodku Pomocy (...). W ocenie organu załączona do wniosku dodatkowa dokumentacja nie potwierdza jednoznacznie, że praca wychowawcy we wskazanym Ośrodku (...) dla (...) może być kwalifikowana jako praca w szkolnictwie specjalnym, o której mowa w art. 88 Karty Nauczyciela. /decyzja k. 53 akt ZUS/

W odwołaniu od tej decyzji z dnia 7 stycznia 2020 r. K. C. wniosła o przyznanie jej prawa do emerytury w związku z nieuprawnionym w jej ocenie brakiem zaliczenia do stażu pracy w szkolnictwie specjalnym okresów pracy nauczycielskiej od 2 września 1985 do 30 kwietnia 1991 oraz od 8 czerwca 1991 do 31 sierpnia 1992 r. w Ośrodku (...) dla (...) przy Ośrodku Pomocy (...). w uzasadnieniu swego stanowiska skarżąca podniosła iż Ośrodek (...) od chwili powstania przeznaczony był dla dzieci upośledzonych umysłowo i podlegał bezpośrednio pod Dom Pomocy Społecznej. Wskazała, że o tym, iż podopiecznymi Ośrodka (...) były dzieci niepełnosprawne intelektualnie, świadczy fakt kontynuowania przez nią pracy dydaktyczno – wychowawczej z dniem 1.09.1992 r. na terenie tego Ośrodka jako nauczyciela Szkoły Podstawowej Specjalnej Nr 168. /odwołanie k. 3 akt ZUS/

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 6 lutego 2020 roku organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację podniesioną w uzasadnieniu skarżonej decyzji. /odpowiedź na odwołanie k. 4-4v./

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

K. C. (z domu S.) urodziła się (...) /bezsporne/

W dniu 25 listopada 2019 r. ubezpieczona złożyła ponownie wniosek o ustalenie uprawnień do emerytury na podstawie przepisów ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela oraz przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych załączając do niego dodatkowe dowody mające potwierdzać, że okres jej zatrudnienia w Ośrodku (...) dla (...) przy Ośrodku Pomocy (...) winien zostać zaliczony do pracy w szczególnych warunkach w szkolnictwie specjalnym (zaświadczenie (...) przy ul. (...) w Ł. o charakterze zatrudnienia wnioskodawczyni w Ośrodku, pismo MOPS w Ł. potwierdzające wypłatę dodatku 40 % za pracę w szczególnych warunkach za rok 1991-1992 oraz karty prac za wskazany okres). /wniosek k. 48 akt ZUS załączniki k 49-52 akt ZUS/

Organ rentowy uznał za udowodniony staż ogólny w wymiarze 27 lat 5 miesięcy i 10 dni w tym pracy nauczyciela 21 lat 1 miesiąc i 9 dni ,w tym w szkolnictwie specjalnym 14 lat 2 miesiące i 17 dni. Do stażu pracy w szkolnictwie w charakterze dydaktyczno – wychowawczym nie uwzględniono okresu zatrudnienia od od 2 września 1985 do 30 kwietnia 1991 oraz od 8 czerwca 1991 do 31 sierpnia 1992 r. w Ośrodku (...) dla (...) przy Ośrodku Pomocy (...). /decyzja k. 53 akt ZUS/

W okresie od 2 września 1985 do 30 kwietnia 1991 oraz od 8 czerwca 1991 do 31 sierpnia 1992 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w Ośrodku (...) dla (...) przy (później w) Ośrodku Pomocy (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy jako wychowawca. W okresie od 1 maja 1991 do 7 czerwca 1991 r. wnioskodawczyni korzystała z urlopu bezpłatnego. /świadcstwo pracy k. 4 akt kapitałowych ZUS nadto w aktach osobowych wnioskodawczyni koperta k. 49, umowa o pracę z dnia 1.12.1985 r. k. 35 akt ZUS i umowa o pracę z 2.09.1985 r. k. 36 akt ZUS nadto w aktach osobowych wnioskodawczyni koperta k. 49/

We wskazanym okresie Ośrodek (...) dla (...) przy Ośrodku Pomocy (...) w Ł. był placówką publiczną przeznaczoną wyłącznie dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej intelektualnie, autystycznej i z niepełnosprawnościami sprzężonymi, nie mogących przebywać w publicznych placówkach opiekuńczych i szkolnych ze względów zdrowotnych. Podopieczni wymagali poza zajęciami rozwijającymi ich sprawność umysłową stałej opieki medycznej i rehabilitacji. /pismne zeznania świadka A. S. k. 32-33/

Ośrodek działał na podstawie regulaminu zawierającego kryteria przyjęcia i pracy. Organem założycielskim ośrodka był Wydział (...) Urzędu Miasta Ł. oraz Stowarzyszenie (...). /pismne zeznania świadka A. S. k. 32-33/

Zatrudniał wychowawców i nauczycieli w oparciu o przepisy ustawy Karta Nauczyciela, którym przysługiwały dodatki za pracę uciążliwą. /pismne zeznania świadka A. S. k. 32-33/

W okresie zatrudnienia wnioskodawczynie pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy – 24 godziny tygodniowo jako wychowawca 6 - osobowej grupy. Do jej obowiązków należało ułożenie i realizacja indywidualnego programu pracy z każdym z podopiecznych współpraca ze specjalistami tj. psycholog, pedagog, logopeda, rehabilitant, pielęgniarka, lekarz zatrudnionymi w Ośrodku i rodzicami, oraz ocena postępów w cyklu półrocznym. Wnioskodawczynie realizowała ten program ucząc dzieci. Chodziło przystosowanie dzieci w jak największym stopniu do normalnego życia tak by w przyszłości dzieci potrafiły jak najbardziej jak to możliwe samodzielnie funkcjonować. /zakres obowiązków w aktach osobowych wnioskodawczynie koperta k. 49, pismne zeznania świadka A. S. k. 32-33, przesłuchanie wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 27 października 2020 r. 00:05:21 -00:21:25/

Podopiecznymi wnioskodawczynie były dzieci autystyczne, z mózgowym porażeniem dziecięcym, niedosłuchem i innymi schorzeniami somatycznymi, niepełnosprawnością intelektualną, z upośledzeniami w tej samej grupie ze stopniem umiarkowanym lub znacznym. /przesłuchanie wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 27 października 2020 r. 00:05:21 -00:21:25/

Dzieci z Ośrodka nie uczęszczały dodatkowo do szkoły specjalnej. /przesłuchanie wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 27 października 2020 r. 00:05:21 -00:21:25/

Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w dniu 15 marca 2019 r. poświadczył, iż w okresie od 3 września 1985 r. do dnia 31 sierpnia 1992 r. wykonywała w Ośrodku Pomocy (...) Ł. – Ośrodku (...) dla (...) w Ł. przy ul (...) pracę w szczególnym charakterze na stanowisku wychowawca w pełnym wymiarze czasu pracy – podstawa prawna ustawa z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U, poz. 43 ze zm) na stanowiskach ustalonych zgodnie z § 1 ust. 2 tego rozporządzenia. /zaświadczenie k. 18 akt ZUS/

Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w Ł. nie dysponuje dokumentami potwierdzającymi, że Ośrodek (...) dla (...) w Ł. przy ul. (...) w okresie zatrudnienia wnioskodawczynie posiadał status placówki specjalnej. /pismo k. 21 akt ZUS, pismo k. 48/

W okresie spornego zatrudnienia wnioskodawczynie otrzymywała dodatek w wysokości 40 % wynagrodzenia zasadniczego za uciążliwe warunki pracy wypłacanego na zasadach określonych w przepisach Min. Oświaty i Wychowania. /umowa o pracę z dnia 1.12.1985 r. k. 35 akt ZUS i umowa o pracę z 2.09.1985 r. k. 36 akt ZUS nadto w aktach osobowych wnioskodawczynie koperta k. 49, zaświadczenie k. 50 akt ZUS, karty płac k. 51-52 akt ZUS, angaże w aktach osobowych wnioskodawczynie koperta k. 49, przesłuchanie wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 27 października 2020 r. 00:05:21 -00:21:25/

Następnie w okresie od 1 września 1992 r. wnioskodawczynie była zatrudniona w charakterze nauczyciela w Szkole Państwowej Specjalnej Nr 168 w pełnym wymiarze czasu pracy. Pomimo zmiany pracodawcy charakter jej pracy nie uległ zmianie. Wnioskodawczynie nadal świadczyła pracę na terenie Ośrodka. Okres pracy we wskazanej szkole od 1992

r. został uwzględniony jako okres pracy w szkolnictwie specjalnym. /zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 27 października 2020 r. 00:05:21 -00:21:25, bezsporne decyzja k. 53 akt ZUS /

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie zgromadzonych w aktach, w tym aktach ZUS dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron, nadto w oparciu o przesłuchanie wnioskodawczynie oraz zeznania świadka A. S., które to dowody wzajemnie ze sobą korespondowały.

Podnieść należy, iż okoliczności sprawy były co do zasady między stronami bezsporne, a spór sprowadzał się wyłącznie do rozstrzygnięcia czy kwestionowany przez organ rentowy okres zatrudnienia może w świetle obowiązujących przepisów prawa zostać zaliczony wnioskodawczynie do stażu pracy w szkolnictwie specjalnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 53) prawo do emerytury na warunkach określonych w art. 29, 32, 33 i 39 przysługuje również ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;
- 2) warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r.

Jeżeli ubezpieczony, o którym mowa w ust. 1, nie zawrze umowy o przystąpieniu do otwartego funduszu emerytalnego w terminie do dnia 31 grudnia 1999 r., uważa się, że ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (ust. 2).

W myśl art. 47 odrębne przepisy określają zasady przechodzenia na emeryturę, bez względu na wiek, nauczycieli urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. Stosownie do treści art. 32 ust. 5 ustawy odrębne przepisy określają też zasady przechodzenia na emeryturę, bez względu na wiek, nauczycieli urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r.

Zgodnie z art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela (t.j. Dz. U 2019, poz 2215) nauczyciel, mający trzydziestoletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze, zaś nauczyciele szkół, placówek, zakładów specjalnych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich – dwudziestopięcioletni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze w szkolnictwie specjalnym, mogą – po rozwiązaniu na swój wniosek stosunku pracy – przejść na emeryturę.

Z uprawnienia tego mogą skorzystać stosownie do art. 88 ust. 2a nauczyciele urodzeni po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r., jeżeli spełnili warunki uzyskania emerytury określone w ust. 1 art. 88 Karty Nauczyciela do 31 grudnia 2008 r., a stosunek pracy rozwiązali po tym dniu.

Przepis art. 88 Karty Nauczyciela stanowi o 20-letnim okresie wykonywania pracy w szczególnym charakterze jako warunku nabycia prawa do emerytury, jednakże nie precyzuje, które okresy podlegają uwzględnieniu do takiej pracy. W zakresie uprawnień emerytalnych Karta Nauczyciela odsyła do przepisów regulujących powszechny system emerytalny, stanowiąc w art. 86, że nauczyciel i członek jego rodziny ma prawo do zaopatrzenia emerytalnego określonego w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów ustawy, z tym że nauczyciel zaliczony jest do pracowników wykonujących pracę w szczególnym charakterze. Oznacza to, że oceny spełnienia przez odwołującą warunku posiadania 20-letniego okresu pracy w szczególnym charakterze należy dokonać przy uwzględnieniu przepisu art. 32 ust. 3 pkt 5 i ust. 1a pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze, w myśl art. 32 ust.

3 pkt 5 tej ustawy uważa się nauczycieli, wychowawców lub innych pracowników pedagogicznych wykonujących pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 ustawy Karta Nauczyciela.

W rozpoznawanej sprawie kwestia czy praca wnioskodawczyni jako wychowawcy w Ośrodku (...) dla (...) przy Ośrodku Pomocy (...) w Ł. była pracą pedagogiczną w warunkach uciążliwych nie była kwestionowana. Tym samym zaświadczenie wystawione przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej z dnia 15.03.2019 r. poświadczające, iż ubezpieczona w okresie od 3 września 1985 r. do dnia 31 sierpnia 1992 r, pracowała w warunkach szczególnych pozostaje bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia. Problem tkwił w rozstrzygnięciu czy praca pedagogiczna we wskazanym Ośrodku jest pracą w szkolnictwie specjalnym.

W ocenie Sądu dla rozstrzygnięcia wskazanej kwestii nie jest wystarczające wykazanie – co uczyniła wnioskodawczyni - iż w okresie całego spornego zatrudnienia otrzymywała dodatek za pracę w warunkach uciążliwych.

W świetle rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej w sprawie wykazu trudnych i uciążliwych warunków pracy oraz szczegółowych zasad wypłacania nauczycielom dodatku z tytułu pracy w tych warunkach z dnia 20 kwietnia 1998 r. (Dz.U. Nr 58, poz. 368 ze zm.) uprawnionym do niego były bowiem nie tylko osoby zatrudnione w szkolnictwie specjalnym. Tym samym konieczną staje się analiza co składa się na pojęcie szkolnictwa specjalnego.

Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz.U. 2020r., poz.1327) wymienia instytucje, placówki i zakłady objęte systemem oświaty. Zgodnie z art. 3 pkt 1a ustawy, przez szkołę lub oddział specjalny należy rozumieć odpowiednio szkołę lub oddział, o których mowa w art. 4 pkt 2 ustawy - Prawo oświatowe.

Z kolei art. 4 pkt 2 ustawy 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (t.j. Dz.U. z 2020r., poz.910) stanowi, że ilekroć w dalszych przepisach jest mowa bez bliższego określenia o: szkole specjalnej lub oddziale specjalnym - należy przez to rozumieć odpowiednio:

- a) szkołę lub oddział dla uczniów posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego, zorganizowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 127 ust. 19 pkt 2,
- b) szkołę lub oddział zorganizowane w podmiocie leczniczym, o którym mowa w przepisach o działalności leczniczej, oraz w jednostce pomocy społecznej, w celu kształcenia dzieci i młodzieży przebywających w tym podmiocie lub jednostce, w których stosuje się odpowiednią organizację kształcenia oraz specjalne działania opiekuńczo-wychowawcze, zorganizowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 128 ust. 3.

Zgodnie z art. 127 ust. 19 pkt 2 Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określi, w drodze rozporządzenia: warunki organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży, o których mowa w ust. 1, w innych formach wychowania przedszkolnego, przedszkolach i szkołach ogólnodostępnych, przedszkolach i szkołach lub oddziałach integracyjnych, przedszkolach i szkołach lub oddziałach specjalnych oraz w ośrodkach, o których mowa w art. 2 pkt 7 (młodzieżowe ośrodki wychowawcze, młodzieżowe ośrodki socjoterapii, specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze oraz specjalne ośrodki wychowawcze dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania, a także ośrodki rewalidacyjno-wychowawcze umożliwiające dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 36 ust. 17, a także dzieciom i młodzieży z niepełnosprawnościami sprzężonymi, z których jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność intelektualna, realizację odpowiednio obowiązku, o którym mowa w art. 31 ust. 4, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki;) uwzględniając szczególne potrzeby psychofizyczne i edukacyjne tych dzieci, rodzaje niepełnosprawności wymagające stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy, szczegółowy zakres indywidualnego programu edukacyjno-terapeutycznego oraz tryb jego opracowywania, a także zatrudnienie specjalistów do realizacji potrzeb dzieci i młodzieży, o których mowa w ust. 1.

Według art. 128 ust. 1 i 3 podmiot leczniczy, a także jednostka pomocy społecznej, w których zorganizowana jest szkoła specjalna, zapewniają korzystanie z pomieszczeń dla prowadzenia zajęć edukacyjnych i wychowawczych. Warunki korzystania z pomieszczeń oraz ponoszenia kosztów ich utrzymania określa umowa zawarta pomiędzy podmiotem, w którym zorganizowana jest szkoła, a organem prowadzącym szkołę. Minister właściwy do spraw

oświaty i wychowania w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia oraz ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, organizację kształcenia oraz warunki i formy realizowania specjalnych działań opiekuńczo-wychowawczych w szkołach, o których mowa w ust. 1, uwzględniając szczególne potrzeby psychofizyczne dzieci i młodzieży.

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 sierpnia 2017 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym (t.j. Dz.U. z 2020r., poz.1309) oraz akty je poprzedzające nie określają bezpośrednio placówek, w których realizowane jest kształcenie specjalne (szkół, oddziałów, ośrodków), ale jak placówki takie należy organizować. Ze wszystkich powołanych przepisów wynika niewątpliwie, że określenie szkolnictwo specjalne odnoszone jest tylko do tych instytucji, w których realizowany jest obowiązek przedszkolny, szkolny lub obowiązek nauki.

Kształcenie specjalne, jak wynika z aktualnych, jak i poprzednio obowiązujących regulacji prawnych, polega więc na stosowaniu specjalnej organizacji nauki i metod pracy z dziećmi i młodzieżą niepełnosprawnymi oraz niedostosowanymi społecznie (art. 4 pkt 2 ustawy 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe).

Obowiązkiem wszystkich szkół i placówek - nie tylko tych prowadzących kształcenie specjalne - jest uwzględnianie indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych oraz predyspozycji dzieci i młodzieży. Niektórym z nich system oświaty musi jednak stwarzać dalej idące udogodnienia w celu korzystania z konstytucyjnego prawa do nauki. Pojęcie kształcenia specjalnego obejmuje zatem nie tylko specjalnie dostosowany program nauczania, wychowania i opieki, lecz wszelkie formy umożliwiania uczniom (wychowankom) trwale lub tylko czasowo niepełnosprawnym realizowania zindywidualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania lub uczestnictwa w zajęciach rewalidacyjnych. W każdym zatem przypadku kształceniem specjalnym obejmuje się wyłącznie te dzieci i młodzież, które z uwagi na niepełnosprawność lub niedostosowanie społeczne nie są zdolne do udziału w procesie kształcenia organizowanym na zwykłych zasadach, dotyczących ogółu uczniów.

Przepis art. 127 ust. 19 pkt 2 ustawy - Prawo oświatowe wymienia typy oraz rodzaje szkół i placówek, w których może być organizowane kształcenie specjalne. Sformułowanie szkoła ogólnodostępna w świetle komentowanego przepisu należy rozumieć jako synonim szkoły każdego rodzaju, do jakiej zwykle uczęszczają pełnosprawne dzieci i młodzież. Oznacza to, że szkoła ogólnodostępna nie może - nie narażając się na zarzut dyskryminacji bezpośredniej - odmówić przyjęcia osoby niepełnosprawnej, chyba że rodzaj niepełnosprawności danego ucznia jest tego rodzaju, iż zupełnie uniemożliwia danej szkole realizację zadań statutowych. Szkoły specjalne i integracyjne oraz szkoły z oddziałami specjalnymi lub integracyjnymi zorganizowane także przy podmiocie leczniczym i jednostce pomocy społecznej są jednak tymi rodzajami szkół, w których kształcenie specjalne jest celowo organizowane; innymi słowy, cel ich istnienia zakłada kształcenie i opiekę nad uczniami, którzy wymagają stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy.

Skoro nawet praca w szkole ogólnodostępnej zorganizowana we wskazanych warunkach może być uznana za pracę w szkolnictwie specjalnym w rozumieniu art. 88 ust. 1 ustawy Karta nauczyciela /por w tym zakresie III AUa 854/12 - wyrok SA Szczecin z dnia 08-05-2013/ Sąd Okręgowy uznaje, że praca wychowawcy w Ośrodku (...) dla (...) przy Ośrodku Pomocy (...) adresowanym dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej intelektualnie, autystycznej i z niepełnosprawnościami sprzężonymi, nie mogących przebywać w publicznych placówkach opiekuńczych i szkolnych ze względów zdrowotnych, dla których - co istotne - był układany i realizowany indywidualny program pracy nauczania, musi być tak klasyfikowana. Sąd ma przy tym na uwadze stanowisko, że nie było intencją ustawodawcy rozciąganie szkolnictwa specjalnego na niemalże całe szkolnictwo, a do tego sprowadzałoby się założenie, że jedynym kryterium stosowanym w tym względzie powinno być kryterium niepełnosprawności i niedostosowania społecznego uczniów, wymagającego stosowania specjalnej organizacji nauki i metody pracy.

Jednakże nie należy tracić z pola widzenia, iż nauczanie w Ośrodku (...) dla (...) przy Ośrodku Pomocy (...) nie było zwykłym trybem edukacji a w całości było zorganizowane i ukierunkowane w sposób uwzględniający potrzeby uczniów niepełnosprawnych i niedostosowanych społecznie. Materiał dowodowy, w tym pisemne zeznania zawnioskowanego

przez ubezpieczoną świadka dowodzą wprost, że praca ubezpieczonej w Ośrodku (...) dla (...) przy Ośrodku Pomocy (...) sprowadzała się do nauczania dzieci w systemie specjalnym w całości wymagającym specjalnych metod i organizacji nauczania.

Wskazać należy, iż wnioskodawczyni następnie w okresie od 1 września 1992 r. została zatrudniona w charakterze nauczyciela w Szkole Państwowej Specjalnej nr 168 i okres pracy w tej szkole został uwzględniony ubezpieczonej przy ustalaniu uprawnień emerytalnych jako okres pracy w szkolnictwie specjalnym, choć warunki pracy wnioskodawczyni nie uległy żadnej zmianie w porównaniu z okresem wcześniejszym - będąc bowiem zatrudniona u nowego pracodawcy wnioskodawczyni nadal wykonywała tę samą pracę w Ośrodku (...) na tych samych zasadach. Tym samym taki charakter pracy wnioskodawczyni w spornym okresie nie może być kwestionowany.

W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjął, iż ubezpieczona wykazała istotne okoliczności, które nakazują ustalenie, że w okresie od 2 września 1985 do 30 kwietnia 1991 oraz od 8 czerwca 1991 do 31 sierpnia 1992 wykonywała pracę w szkolnictwie specjalnym, a co za tym idzie legitymuje się wymaganym ustawą stażem 20 lat pracy w szkolnictwie specjalnym i 25 lat zatrudnienia. Wnioskodawczyni spełniła zatem przesłanki warunkujące prawo do tzw. emerytury nauczycielskiej.

W myśl art. 100 ust. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Na mocy art. 129 ust. 1 cytowanej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2019 r. tj. od miesiąca w którym złożono wniosek.

J.L.